

Un vas ales (3): Vasul chemat – omul nou

Faptele Apostolilor 9.15: *El este un vas pe care Mi l-am ales.*

Așa vedem momentul din istoria poporului și a lumii, la care am ajuns acum. Drumul harului oferit, ca să fie primit de Israel, și încercarea lui Israel, ca să dovedească cum este omul, s-a închis pentru totdeauna.

Noi trebuie să vedem acum mai mult decât aceasta în Saul, care nu a venit ca aparținător al rasei alese, al seminței lui Avraam, ci pe fundamentul general al omului mort în păcate și fărădelegi (Efeseni 2.1). De aceea găsim întruchipat în el rasa omenească, în toate formele ei de răspuns la acțiunea lui Dumnezeu.

Probabil ne este cunoscut, că Dumnezeu, după ce El a încercat pe om în paradis și omul a căzut, a verificat timp de patru mii de ani pe om ca păcătos (care a întors spatele lui Dumnezeu) în afara paradisiului. Această încercare a avut loc în trăsături mari în patru etape: mai întâi a fost încercată *conștiința* lui, pe care omul a primit-o atunci când a căzut; și el a devenit desfrânat și necurat. Apoi omul a fost încercat sub *Lege*; și el a devenit un călcător de lege. Apoi el a fost încercat în *har* prin slujba lui Isus, pe care omul l-a răstignit și omorât; și în cele din urmă a fost încercat prin *Duhul* lui Dumnezeu trimis din cer pe pământ, căruia omul i s-a împotrivit. Aceasta era, alături de alte detalii, istoria timpului de probă pentru om.

Dacă acum ne ocupăm cu locul din Scriptură din 1 Timotei 1.15-16, citim: „O, adevărat și cu totul demn de primit este cuvântul acesta: »Hristos Isus a venit în lume ca să mântuiască pe cei păcătoși«, dintre care cel dintâi sunt eu. Dar am căpătat îndurare, pentru ca Isus Hristos să-Și arate în mine, cel dintâi, toată îndelunga Lui răbdare (th.n pa/san makroqumi,an), ca un model, celor care sunt gata să creadă în El, ca să primească viața veșnică.”

Aici el ocupă clar primul loc, ca întâiul dintre cei mai mari păcătoși; și ca om, căruia i s-a arătat toată îndelunga răbdare a lui Dumnezeu, și ca model pentru toți care urmau să vină prin credința în Hristos. Aceasta merită toată atenția. Să observăm bine expresia „toată îndelunga Lui răbdare”! Aceasta cuprinde marea perioadă de timp de la căderea omului – îndepărtarea lui de Dumnezeu chiar de la început, atunci când el a fost alungat din Paradis – și momentul când această îndelungă răbdare ia sfârșit complet la lepădarea slujbei Duhului Sfânt (Faptele Apostolilor 7).

Îndelunga răbdare a lui Dumnezeu are din momentul acela o altă bază (2 Petru 3.9,15). El nu vrea (mh. Boulo,meno.j) ca cineva să piară, ci ca toți să vină la pocăință (respectiv să găsească loc pentru pocăință – vezi Evrei 12.17). Și iarăși „în îndelunga răbdare a Domnului nostru este mântuirea”.

Dar în Saul, care în exterior a dus o viață fără cusur, vedem pe omul care putea spune:

1. „Am umblat cu toată curăția conștiinței mele înaintea lui Dumnezeu, până în ziua aceasta” (Faptele Apostolilor 23.1).
2. Eu sunt „cu privire la dreptatea care este prin lege, fără vină” (Filipeni 3.6).
3. „Și eu, ce-i drept, gândeam că trebuie să fac multe lucruri împotriva Numelui lui Isus Hristos” (Faptele Apostolilor 26.9).

Și când martirul Ștefan a acuzat pe iudei și a zis: „Voi totdeauna vă împotriviți Duhului Sfânt; ca părinții voștri, așa faceți și voi” (Faptele Apostolilor 7.51), atunci Saul era alături, și

ucigașii lui Ștefan au pus hainele lor la picioarele sale, în timp ce el a fost de acord cu omorârea lui Ștefan și a păzit hainele acelor care l-au omorât!

Aici vedem întruchiparea întregii îndelungii răbdări a lui Dumnezeu într-un om, oricât de ireproșabil era el în exterior. Însă în timp ce el cu conștiința curată împlinea dreptatea Legii – în măsura în care el o știa – el prigonea pe Hristos și cu râvnă ucigătoare se împotriva Duhului lui Dumnezeu; mai mult chiar, el era un om care prin Duhul lui Dumnezeu putea afirma despre sine că el era cel mai mare dintre păcătoși. Căci cu marea sa energie a întreprins o misiune care nu putea fi întrecută de nici o altă misiune în ceea ce privește scopul: și anume, să șteargă Numele Nazarineanului de pe fața pământului, așa cum se spală vasele și se pun invers la uscat.

Înarmat cu puterea sanhedrinului (a marelui sfat), în măsura în care ea exista în momentul acela, sufla amenințare și moarte împotriva ucenicilor Domnului, acestor distrugător al terenului, fariseu fără rod, și a pornit la drum spre Damasc, făcând rău pretutindeni; și mâna lui Dumnezeu a luat securea și dintr-o lovitură a tăiat copacul! (vezi pilda smochinului în Luca 13). El a stricat mult timp pământul și l-a făcut nefolositor – prin aceea că la toți cei din jurul lui a produs dezastru.

Vrem să revenim încă o dată și să ne ocupăm cu baza comportării lui Hristos față de el, așa cum este ea prezentată în această întâmplare. Crucea Lui era „judecata lumii acesteia” (Ioan 12.31); omul a dus pe Isus cu mâini rele acolo. Acesta a fost răspunsul inimii sale la desăvârșirea bunătății în Dumnezeu. Prin aceasta s-au descoperit gândurile multor inimi (Luca 2.35). Inima omului era acolo, și inima lui Dumnezeu era acolo. Inima lui Hristos era acolo și inima păcătosului sărman conștient de vina lui era acolo, precum și inimile acelor care iubeau cu adevărat pe Domnul lor, dar care l-au părăsit și au fugit când puterea lui Satan – puterea întunericului – era peste duhul oamenilor.

Dar în momentul când Hristos a murit, perdeaua Templului s-a rupt în două, ca și cum Dumnezeu ar fi așteptat momentul acesta, ca să arate, că judecata a fost purtată în chip așa de deplin, că depărtarea dintre El și o lume de păcătoși a dispărut; că El putea veni acum în dreptate și putea săruta pe fiul pierdut; că El putea da copacului, pe care El l-a tăiat, viață nouă, în timp ce acesta încă împovăra terenul. Trei zile mai târziu a fost desfăcut mormântul, în care ședea Isus, ca să arate că El, Cel care a înlăturat această depărtare, de asemenea dispăruse. Însă acum, în Faptele Apostolilor 9, El deschide cerul și iese ca din nou să facă cunoscut Numele Său adevărat și dat Lui de Dumnezeu, și anume „Isus” – Jahve (Iehova), Salvatorul. „Eu sunt Isus, Nazarineanul, Salvatorul poporului Meu din păcatele sale.”

Saul și cei care erau cu el au călătorit spre Damasc cu scrisori adresate sinagogilor, pentru ca el, dacă va găsi pe unii mergând pe „cale” (th/j o’dou/) să-i aducă la Ierusalim legați cu cătușă. În momentul acela creștinismul nu avea nici un nume. Venise în lume, dar nu era din lume sau din vreuna din căile ei. Nu era iudaismul cu ceremoniile lui, care a fost date de Dumnezeu, dar acum au fost stricate de om. Nu era păgânismul cu urgiile lui de necurăție și urâciune. Era un Ceva străin și ceresc, care nu era condus de niciunul din principiile care guvernau lumea. Și nu avea nici un nume, ci a fost numit „Calea”. De mai multe ori este denumit așa în cartea Faptele Apostolilor (Faptele Apostolilor 9.2; 19.9,23; 20.4; 24.22).

Ei erau o inimă și un suflet, și har mare era peste ei toți (Faptele Apostolilor 4.32-33). În inimile acelor care pretutindeni pe pământ erau respinși, era un țel ceresc, un curaj și o bucurie, a căror origine nu era omenească. Martirul Ștefan, care a fost zdrobit de pietrele mulțimii, putea să îngenunche și cu o compătimire simțită profund să se roage pentru ucigașii

lui și fără alte gânduri decât numai spre binecuvântarea lor; el putea să se uite țintă spre cer, să predea duhul său lui Hristos și să moară. Discipoli „Căii” puteau fi biciuiți și bătuți cu nuiele, cu picioarele în butuci și puteau zăcea cu spatele sângerând pe podeaua rece a încăperii celei mai lăuntrice a temniței – însă la miezul nopții puteau să cânte cântări de laudă Domnului, în loc să fie nemulțumiți cu soarta lor. Alții s-au bucurat că au fost învredniciți să fie batjocoriți pentru Numele Isus (Faptele Apostolilor 5.41). Ce fel de nume era de găsit pentru o astfel de credință? Nu era niciunul! De aceea el a fost numit „Calea”. Realmente noi putem adăuga, că el și-a primit numele său actual abia atunci când antiohienii batjocoritori și ingenioși au denumit pentru prima dată pe ucenici ca „creștini”. Acest nume, cu care sarcasmul oamenilor i-a acoperit, a fost acceptat din ziua aceea de către Duhul lui Dumnezeu. Însă de la început credința nouă nu a avut un nume, și așa a călătorit Pavel, dorind cu orice preț să-l șteargă, spre Damasc însoțit de tovarășii săi, ca să depisteze pe fiecare care era pe „Cale”.

Într-o clipă s-a schimbat totul. „Și când ... m-am dus la Damasc”, relatează apostolul mult mai târziu, „pe la amiază, împărate, pe drum, am văzut strălucind împrejurul meu și a celor care erau cu mine o lumină din cer, a cărei strălucire întrecea pe cea a soarelui. Am căzut cu toții la pământ și eu am auzit un glas, care-mi zicea în limba evreiască: »Saul, Saul, pentru ce Mă prigonești? Îți este greu să lovești cu piciorul împotriva unei țepușe.« »Cine ești, Doamne?« am zis eu. Și Domnul a zis: »Eu sunt Isus, pe care tu Îl prigonești.«” (Faptele Apostolilor 26.13-15).

Aici era sfârșitul serios pentru conștiința lui, răspunsul îngrozitor. Hristos și Saul stăteau față în față! Saul, în tot entuziasmul energiei, în vrăjmășie și violență față de Domnul; și El, cu răspunsul liniștit și mișcător al Unuia al cărui răspuns la această vrăjmășie este realmente plin de har. „Eu” și „Tu”! Personal, particular, singur și față către față S-a întâlnit Hristos și acest prigonitor răutăcios, acest epuizator al terenului, temutul nimicitor și pustiitor al Bisericii lui Dumnezeu. „Eu sunt Isus.” Misiunea Lui pe pământ era îndeplinită și în gloria strălucitoare, cerească El căuta acum oameni așa cum era Saul, ca să le arate puterea eliberării! Vorbește, Saul; fă să îți se audă glasul; nu a venit încă ziua în care aceia care acum refuză să răspundă vor fi amuți!

„Tremurând și plin de frică, a întrebat: »Doamne, ce vrei să fac?«” (Faptele Apostolilor 9.6a; după traducerea engleză, care conține mai mult text, conform unor manuscrise – n. tr.) Acest răspuns nu este ca răspunsul aceuia, care încă nu-și cunoștea inima: „Doamne, eu vreau să merg cu Tine” și așa mai departe; nu, aceasta era voință omenească. Mai degrabă el spune: „Doamne, ce vrei să fac?” Sufletul lui Saul se întorsese la Hristos. Voința omenească era la el frântă; numai voința lui Dumnezeu era permisă. Din răspunsul acesta vorbea instinctul, mobilul ascultării – prima însușire a omului nou. Pomul vechi a fost tăiat de la rădăcină; viața nouă a fost altoită prin glasul dătător de viață al Fiului lui Dumnezeu – și imediat el trece la fapte, chiar înainte ca conștiința să ajungă la liniște; da, chiar în timpul când sufletul suferă chinurile morții.

Multe zile el a fost orb, din cauza gloriei acestei lumini; orb față de tot ce era în jurul lui, așa că el putea vedea numai ce se petrecea în inima lui; trei zile nu a mâncat și nu a băut. Sufletul lui chinuit ar fi putut spune: „Doamne, din adânc strig către Tine”. Toate acestea s-au petrecut într-o clipă și trebuiau să devină realitate în sufletul său prin Evanghelia care venea de la tronul lui Dumnezeu; o Evanghelie prin care se vestea prețuirea Tatălui pentru ceea ce a făcut Fiul Său atunci când El a murit, a înviat și S-a înălțat la cer: Evanghelia despre gloria lui

Hristos. Acest urmaș al lui Beniamin – sfâșietor ca un lup la amiază; curând el va împărți prada (vezi Geneza 49.27).

„L-au luat de mână și l-au dus în Damasc.” Acolo, în casa lui Iuda, pe o stradă, numită „Dreaptă”, stătea în genunchi în rugăciune în singurătatea căinței sale – care era așa de reală, că Domnul în discuția cu Anania l-a făcut atent prin cuvintele: „Iată, el se roagă”; aceasta era a doua însușire a omului nou. Rugăciunea era aici expresia dependenței, la care s-a dat imediat răspuns. Și această rugăciune, ca și dorința de ascultare, a venit înainte ca sufletul lui să fi găsit odihna sau pacea cu Dumnezeu.

Era însă Anania gata pentru această manifestare deplină a harului pentru unul ca Saul? Putea el înțelege vinul nou al acestei Evanghelii a gloriei, care putea să se arate în felul acesta și să impresioneze pe cineva ca el? Nu, el a protestat: „Am auzit de la mulți despre toate relele pe care le-a făcut omul acesta sfinților Tăi în Ierusalim; și aici are autoritate, din partea preoților celor mai de seamă, ca să lege pe toți care cheamă Numele Tău.” El nu putea face altceva, decât să accepte că totul era o greșală. Imposibil, ca cineva ca Saul să poată fi prins în felul acesta, ca un vas potrivit să arate plinătatea harului. Saul însuși era uimit. El însuși a spus mai târziu: „Doamne, ei știu că eu puneam în închisoare și băteam prin sinagogi pe cei care credeau în Tine și că atunci când se vărsa sângele lui Ștefan, martorul Tău, eram și eu de față, îmi uneam încuviințarea mea cu a celorlalți și păzeam hainele celor ce-l omorau.” (Faptele Apostolilor 22.19).

Răspunsul Domnului dat lui Anania era: „Du-te, căci el este un vas pe care Mi l-am ales ... și îi voi arăta cât de mult trebuie să sufere pentru Numele Meu.” Anania a plecat, a intrat în casă, și-a pus mâinile peste el și a zis: „Frate Saul, Domnul Isus, care ți s-a arătat pe drumul care veneai, m-a trimis ca să capeți vederea și să fii umplut de Duh Sfânt.”

Aici avem evanghelia pe care Anania a adus-o lui Saul de la Domnul, cum ea a alungat frica de Dumnezeu, care a umplut sufletul lui; cum ea a vestit pace conștiinței lui răscolite; cum ea cu mână gingașă a scos afară săgeata cu cârlige a conștiinței de vină; și Saul a primit acum Duhul lui Dumnezeu ca pecete a acestui mesaj al harului. Ochii lui, care până atunci erau orbi față de toate, în afară de întunericul dinlăuntru, au fost făcuți acum capabili să „privească” (avnable.pw) (Faptele Apostolilor 22.13) spre Izvorul, din care a venit totul, da, la fața lui Isus Hristos în glorie.

Anania îl primește apoi prin botez (în comunitatea creștinilor). „Și îndată a predicat în sinagogi pe Isus, că El este Fiul lui Dumnezeu.” Aceasta era o adevărată întoarcere la Dumnezeu, întoarcerea omului întreg, zdrobirea voinței proprii. Totodată se exprimă însușirile vieții noi, ale omului nou: el a avut parte de pacea cu Dumnezeu și Duhul Sfânt a pecetluit totul în sufletul său; și el putea să spună mai târziu: „Am crezut, de aceea am vorbit” (2 Corinteni 4.13), căci se putea auzi glasul lui predicând pe Hristos în sinagogile Damascului.

Aceasta era chemarea acestui vas, pe care Dumnezeu Și l-a ales. Despărțit atât de poporul Israel cât și de păgâni (Faptele Apostolilor 26.6) prin convertirea sa, el a fost trimis prin gloria lui Dumnezeu din înălțime, unde era Hristos, ca slujitor și martor a ceea ce el a văzut, precum și a celor prin care Dumnezeu i Se va arăta (Faptele Apostolilor 26.16), pentru ca trimis al lui Hristos pe pământ să facă cunoscut ce știa despre El, Cel care era acolo în glorie. Ceresc în nașterea sa și ceresc în mărturia sa, el era un model pentru toți care mai târziu vor crede în Hristos, începând din momentul acela și până în viața veșnică. Începând din ziua aceea fiecare credincios are locul său de naștere în această glorie. Starea lui Hristos la un moment oarecare determină starea tuturor aceluia care Îi aparțin, fie în carne sau în înviere sau înălțați la gloria

lui Dumnezeu. Cei care aparțin lui Hristos trebuie să mărturisească că ei aparțin acolo și Lui, Cel care este acolo; ei trebuie să mărturisească că ei au fost scoși din popor sau dintre popoarele păgâne și nu aparțin nici unuia nici altuia, ci sunt oameni cerești, cărora trebuie să li se arate, ca și lui Saul, cât trebuie să sufere din pricina Numelui lui Isus, în timp ce ei trăiesc în lumea aceasta și trec prin lumea aceasta, care L-a lepădat.

Ce gând minunat, că Dumnezeu nu caută nimic bun în om, sau nu se așteaptă la ceva bun de la om! El caută mai degrabă astfel de oameni, care sunt mai potriviți să facă cunoscut harul, pe care El îl arată cu plăcere, „ca să-Și arate bogățiile slavei Sale față de niște vase ale îndurării, pe care le-a pregătit mai dinainte pentru slavă, adică pe noi, pe care ne-a și chemat nu numai dintre iudei, ci și dintre celelalte popoare” (Romani 9.23-24).